

Szám.

KIS LAP

BŰS LOVACSKA. (Lásd a 295. lapon.)

XXVII. kötet, 19. szám.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.
Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

1884. november 9-én.

esi.
a saját
ket —
ni haj-
udatni
csi.
épület.
ulat.

LILIKE VÉDENCZE.

— Nagyvárosi történet. —

(Számos képpel.)

MAMÁCSKÁM, kedves aranyos mamácskám, miattam ne aggódjál egy csöppet sem, nem lesz semmi bajom.

— Tudom, kedves kis leányom, hogy szófogadó okos gyermek vagy, de mégis bajos egész este egyedül lenned itthon.

— Oh dehogy! Pompásan el fogok mulatni az új mesekönyvemmel, aztán majd vacsorálok, vacsora után újra olvasok.

— De nem sokáig ám, kicsikém, kilencz óraker le kell feküdnöd, mint rendesen.

— Le is fekszem, aztán reád fogok gondolni, kedves mamácskám és veled fogok álmodni, olyankor pedig mindig nagyon jól alszom.

A mama mosolyogva csókolta meg Lilikét, a kis leány pedig gyöngéden megölelte a mamát, de nagyon vigyázott is, hogy valamiképp kárt ne okozzon a mama szép öltözékében. Mert a mama fényes estélyre volt meghíva egy ismerős családhoz, és éppen indulóban volt az apával; bucsuzáskor folyt ez a beszélgetés közte és Lilike közt s a jó kis leányka, bár nehezére esett nem lenni a mama mellett, világért sem rontotta volna szülei mulatóságát, hanem addig biztatta őket, míg végre egészen megnyugodva ültek kocsiba.

Lilike egyetlen leánykája volt a gazdag Torjainak és nejének. Már körülbelül tíz éves lehetett s kedvence volt az apának is, a mamának is, kik azonban, mint okos szülők, nem kényeztették el

Lilikét, hanem mindig jóra oktatták. Azért az este is, mikor magára maradt, Lilikének esze ágába sem jutott busulni vagy duzzogni, hanem ellenkezőleg vigan dalolgatva szaladgált egy ideig végig a szobákon.

— Jaj, ha most Zoltán itt volna, mily pompásan elmulatnánk! Mi is tánczolnánk, mint mamácskáék. A jövő héten már itt lesz Zoltán, akkor majd lesz játék elég.

Zoltán Lilike unokatestvére volt, ki egy nevelő intézetben végezte tanulmányait, de ünnepnapon és szünidőkre mindig kijött Torjára. Ő volt Lilike legjobb pajtása, mindenféle apró dolgaiban tanácsadója és segítője.

Mivel azonban Zoltán egyelőre nem volt itt, táncolni és játszani sem lehetett s Lilike elővette szép mesekönyvét és olvasott. Olyan érdekes volt a mese, hogy Lilike észre sem vette, mennyire haladt az idő, csak mikor Eszti, a szobaleány vacsorálni hívta. Az ebédlőben gazdagon meg volt terítve az asztal mindenféle étellel és csemegével, a mit Lilike éppen legjobban szeretett; illatos tea is párolgott a csészében, a kandallóban pedig vigan pattogott a tűz. Mert odakint kemény téli idő járt, havazott s metsző szél sivitott. Lilike magával hozta könyvét s eszegetve, iddogálva olvasgatott. Még tetszett neki, hogy így egymaga vacsorálgat (Lásd a képet 292. a lapon.) és tehet, a mit akar.

— Kisasszonykám, ugy-e most vagy egy óráig nem lesz reám szüksége? Itt szépen elolvasgat, csemegéz, én pedig szeretnék egy kicsit benézni a szomszédba.

Lilike nem gondolt arra, hogy a mama talán megparancsolta Esztinek, ne távozzék messzire a kis leánytól. Lilike csak arra gondolt, hogy neki csakugyan nincs szüksége a szobalányra, miért rontaná hát a kedvét?

— Mehet bátran, Eszti. Én itt fogok olvasni kilenczig, akkor lefekszem.

— Oh, akkorra én már itt leszek.

El is merült Lilike az olvasásba annyira, hogy a sok jó csemegéről is megfeledkezett. Hogy is ne, mikor olyan érdekes volt az a tündérmese és úgy szerette volna már tudni, mi fog történni azzal a kis Iluskával, a kit a tündér magához csalt.

— Talán csak megbocsát neki? Hiszen szegény Iluska már ugyancsak meglakolt . . . már volt virág és remegett, hogy letépik, . . . aztán kis madárrá változott, ekkor meg hétéjj, kánya üldözte . . . és mind ebbe a sok bajba csak azért jutott, mert kinézett az ablakon, mikor a mama azt mondta, hogy ne tegye. Persze, csak azért is megtette, mert tiltották . . . ez nem volt helyes . . . de hát mért is tiltották neki? No, én nézhetek ki az ablakon, a mennyit tetszik, akár most mindjárt is megteszem . . . a mi ablakunk előtt nem sétálnak tündérek. Akár az erkélyre is kimehetek.

Vidáman fölugrott és az erkélyre szaladt, aztán letekintett az utcára. Ott bizony nem sétált tündér, de még ember is kevés, mert ugyancsak csipős téli éjszaka volt s nagy hó borította a földet, a szél fagyasztóan sivitott. Lilike sokáig bámult ki a lámpások által megvilágított utcára s a mint a saját házuk kapuja felé nézett, hirtelen összerezett.

— Istenem, mi lehet az? Valami fekszik a mi kapunk alatt.

Az utcai lámpások csak halványan világítottak, de a szél is vakítóan kavarta a havat; nem esoda tehát, hogy Lilike nem tudta mindjárt, mi az, a mit lát. Annyi bizonyos, hogy nem tündér, mert az már csak okosabbat tudna tenni, mint itt a hóban feküdni. Inkább hasonlított valami zsákhoz . . . de nem . . . a végén egy pár czipő látszott . . . Talán holmi ócska lomot szórt oda valaki. Ez nem lehet, mert az a czipő mintha megmozdult volna . . . de azután megint nyugton maradt.

Lilike sokáig mereven nézett oda s szeme lassanként hozzászokott a félhomályhoz, mindinkább jobban látott, de mindinkább hevesen dobogott is jó kis szíve. Igen, mert nem lehetett semmi kétség többé: nem volt az sem zsák, sem ócska holmi, ami ott feküdt a kapu alatt, hanem igen is egy kis leány. Az arca olyan sápadt volt, mintha már haitotté lett volna.

— De hisz ez borzasztó, ilyen időben ott feküdni kint a hóviharban! szólt magában Lilike. Ez a szegény gyermek talán elájult . . . vagy talán már meg is halt! Bizonyosan valami nagyon szegény, elhagyott gyermek . . . hallottam apácskától, hogy sok szegény nyomorult van ilyen nagy városban . . . talán ennek sincs hol meghuzódnia . . . fázik, beteg, éhes szegényke. Oh, ez borzasztó!

Hamar becsapta az ablakot és hangosan kiáltá:

— Eszti! Eszti!

De ekkor eszébe jutott, hogy a szoba-leányt elbocsátotta. A többi cselédek pedig messze voltak a ház hátsó részében. Lilike tehát egy pillanatig sem gondolkozott, hanem kiszaladt maga s pár pillanat alatt már kint volt a kapu előtt. És itt láthatta, hogy nem csalódott, csakugyan egy kis leány feküdt ott, sápadt arczával a falnak fordulva. (Lásd a képet a 293 lapon.)

Lilike nem gondolt azzal, hogy megárthat neki, ha könnyű cipőcskéjével a hóban gázol, nem is érezte a hideget, hanem a kis koldus gyermek fölé hajolva, mondá:

— Miért fekszel itt a hóban, kis leány? Kelj föl! Megfázol, megbetegszel! Kelj föl! No, kelj föl már!

De a kis koldusleány nem mozdult, nem is felelt, még csak szeméit sem nyitotta föl. Lilike nem lehetett kétségben, hogy a szegény gyermek nem is hallja, a mit hozzá szólanak; elájult, ha ugyan már meg nem halt.

— Oh, mit csináljak vele? Csak nem hagyhatom itt elveszni? Bár el ne bocsátottam volna Esztit! Ha még sokáig itt marad szegényke, bizonyosan megfagy... rögtön kell segíteni rajta!

Megfogta az ájult gyermek kezeit és érezte, hogy jéghidegek. Nem volt szabad késni egy pillanatig sem. Lilike megragadta az ájultat és fölemelte, a mi nem

került nagy erőfeszítésébe, mert egészséges, izmos kis leány volt, az a talált gyermek pedig vézna, sovány teremtés. Lábra állította, — de hiába, a kis idegen csak nem eszmélt föl. Lilike tehát nem habozott tovább, hanem elszántan hozzá látott és bevonszolta az ájult leánykát a tornácra, onnan pedig föl a lépcsőn, be a szobába. Nehéz munka volt, de mégis sikerült s Lilike szinte belemelegedett, mire terhével a szobába jutott. Itt a szőnyegre

fektette a kis lányt, egy pamlagvankost tett a feje alá s megemlékezve arról, a mit sokszor hallott, hogy hidegtől megdermedt embert nem szabad fűtött kályhához vinni, ő sem vitte a leánykát a kandallóhoz, hanem dörzsölgette, azután pedig az asztalhoz futott, elővette a teás csészét és meleg teát töltött a leányka szájába.

Lilike ezzel egészen helyesen járt el és hamarjában nem is tehetett volna okosabbat.

De ő nem volt magával megelégedve, azt szerette volna, ha rögtön teljesen segíteni tudott volna a bajon. Nem is nyugodott egy pillanatig sem.

— Szegényke, milyen hideg! Menynyire fázhatott, míg végre elájult a hidegtől! Oh, ez borzasztó! Csak már föleszmélne!

Ujra töltött a leányka szájába egy kis theát és most nagy örömmel látta,

... EGYMAGA VACSORÁLGAT.

(Lásd a 290. lapon.)

egyenruhás inas állt. Reád is gondoltam, szegény kicsike, és nagyon megsajnálalak, hogy nem jöhetsz velünk; mindjárt akkor föl is tettem magamban, hogy majd irok neked, megírok mindent, a mi velem történik, mert már akkor gyanítottam, hogy találkozni nem fogunk többé soha. Én fényes uri sorsra voltam szánya, te pedig, szegény kis csunyácska, szegénységre.

Még egy utolsó pillantást vettem feléd, aztán elvitt az uri hölgy a kocsiba. Mondhatom, nagyon kedvemre éreztem ott magamat, mindjárt egészen otthonos voltam s nagyon tetszett a kocsikázás. Azóta sokszor kocsikáztam és most már bizony közönyösen veszem, alig figyelek még azokra is, a kik gyalog járva alázatosan köszönnek nekünk, mikor fényesen felöltözve, látogatóba megyünk. Tudom, te nem szoktál volna hozzá ily könnyen, de hát az uraságra is születni kell, én pedig arra születtem. Bizonyos, hogy valami szegényes házikóban meg én nem tudnék megszokni. Az igaz, hogy nem is volnék oda való. Ilyen szép, finom drága bábu hogy is juthatna valami szegényes házba? Míg ellenben neked csak ott lehet majd helyed. De hát te arról nem tehetsz, hogy olyan csunyanak csináltak s én, tudod, mindig szerettelek.

De nem erről akarok én írni. Hol is hagytam el? Igaz...hát egy ideig kocsikáztunk, aztán gyönyörű palota előtt állt meg a hintó s engem márványlépcsőn vittek föl olyan fényes termekbe, minőket te még képzelni sem tudnál. Mindjárt le is fektettek bábuágyba, mely csupa selyemből és bársonyból volt készítve. A szoba pedig, melyben feküdtem, ragyogó

tökrökkel, aranyos butorokkal volt tele. Szinte káprázott a szemem s nem csoda, hogy el voltam telve örömmel, mert láttam, hogy régi vágyam teljesült.

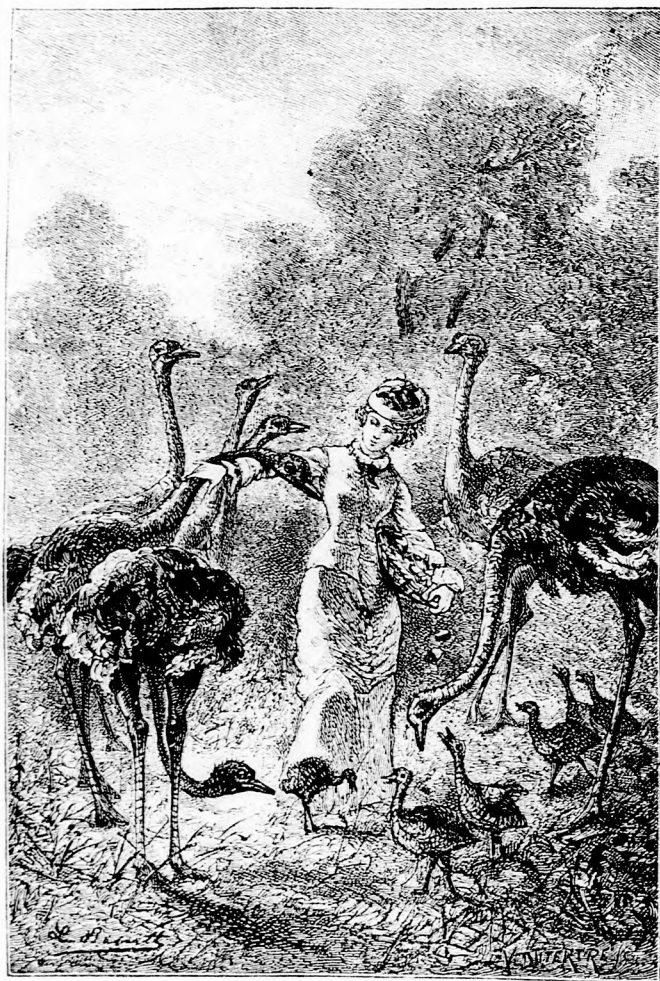
Másnap reggel egy kis leányka jött hozzám, egy kis aranyos kis czukorbaba. Valóságos angyal vagy tündér, de hát mégis igazi kis leány. Nyájasan mosolygott reám, ölébe vett, simogatott, tánczoltatott s azóta a legjobb barátságban élünk egymással. Tudom, ő meg van elégedve velem, de én is ő vele, mert ugy ellátott, hogy akármelyik királykisasszonnyal sem cserélnék. Szeretném, ha egyszer láthatnád, mi mindenem van, milyen pompás és sok öltözékem, ékszerem, fésűm, kalapom, czipőcském. Elámulnál, azt hiúgnéd, hogy csak álmodol; de én már hozzá szoktam és rendjén is találom, hogy így legyen.

Kis urnőmnek Emmike a neve. Körülbelül tizenkét éves lehet, nagyon el van kényeztetve és néha...néha vannak pillanatok, mikor kissé szeszélyes és nehéz vele jó barátságban maradni. Ilyenkor egy kis ideig duzzogunk egymás ellen, persze ő végre mindig újra eljön hozzám, én soha sem teszem az első lépést. Tudod, mindenkinek van holmi apró hibája, talán még nekem magamnak is. Hanem azért én meg Emmike nagyon szeretjük egymást, együtt megyünk sétálni, együtt vagyunk a mulatságokban és együtt kapjuk a sok dicséretet, együtt bámulnak minket. Az igazat megvallva, mégis azt hiszem, hogy tulajdonképen inkább engemet bámulnak, mert akárhányszor hallottam, mikor az emberek fölkiáltották:

— Ah, mily gyönyörű bábu!

Erre maga Emmike is büszke s
mikor effélet hall, elégedetten mosolyog,
aztán arra törekszik, hogy még szebbé te-

gyen engem. De ugy illik is, mert her-
czegnő vagyok, tudod-e? Igen, herczegnő;
Emmike maga mondta. Ruhácskáimba

SZELID ÓRIÁSOK. (Lásd a 303. lapon.)

koronás czimer van behimezve s Netti,
a komorna, mikor öltöztet, nem is szólít
máskép, mint »a kis herczegnő«. Urnőmet

is ugy szólítja, mert az is valóságos
herczegkisasszony. Irigyelnek is mind a
többi bábuk, mert egyik sem olyan fényes,

— Elég baj, felelé Lilike nevetve. Milyen pompás volna, ha találkoznánk tündérekkel! Azok minden bajon tudnak segíteni.

— De nem jobban, mint rajtam segített egy jó angyal...oh, nem tudom a nevét, pedig már mondta...

— Az enyémet? Én vagyok az angyal? szólta Lilike nevetve. Nem bizony; én csak Lilike vagyok, az én aranyos mamám és apám Lilikéje.

— És gazdag uri kisasszony, ugy-e? És mégis olyan jó.

— Hogy én gazdag vagyok? Azt biz' én nem tudom. Hiszen én még csak olyan kis leány vagyok, mint te; nekem semmim sincs, csak amit szülőimtől kapok.

— Oh, látom én, hogy nagyon gazdagoknak kell lenniök...és Lilike kisasszony mégis olyan jó...hogy lehet az?

— Beh furcsákat beszélsz. Iluska! Hát a ki gazdag, az nem lehet jó?

Iluska szomoruan rázta a fejét.

— Hozzánk, szegényekhez nem. Az a háziur is nagyon gazdag...és már épen ki akarta dobni nagyanyácskámat is, mikor olyan beteg volt...

Itt Iluska elhallgatott és köny gyült a szemébe. Lilike kissé elhallgatott, de aztán szeliden, gyöngéden mondá:

— Beszélj el csak, Iluska, miért jártál te egyedül az utcán, ilyen gonosz téli időben? Szüleid most ugyancsak aggódni fognak, hogy nem tértél haza.

— Nekem nincsenek szülőim, felelt Iluska szomorúan. Nincs is hová haza mennem. Nagyanyámmal éltem, de ő meghalt.

— Oh, Istenem! — ez már szomorú! És most kinél vagy?

— Senkinél. A Boglyas Kata magához akart venni...de nagyanyácskám mindig intett, hogy a viláért se kössek vele barátságot, mert rosz emberek, lopnak, tolvajok.

(Folytatása következik.)

BŰS LOVÁCSKA.

(Képpel a czimlapon.)

SZELEK szárnyán járó

Kedves lovam Ráró,

De csöndes vagy mostan!

Szénám megfuvod csak,

És nem köll az abrak

Mit élédbe hoztam.

Kedvre nem deritesz,

Felém nem nyeritesz

Mint máskor, vidáman:

Szakítok virágot —

De meg azt se rágod,

S nyugton állsz a hámban.

Bánatodat értem —

Tovább nem is kérdem,

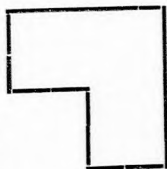
Nem szólok egy szócskát . . .

Meghalt az a kezes,

A takaros, kedves,

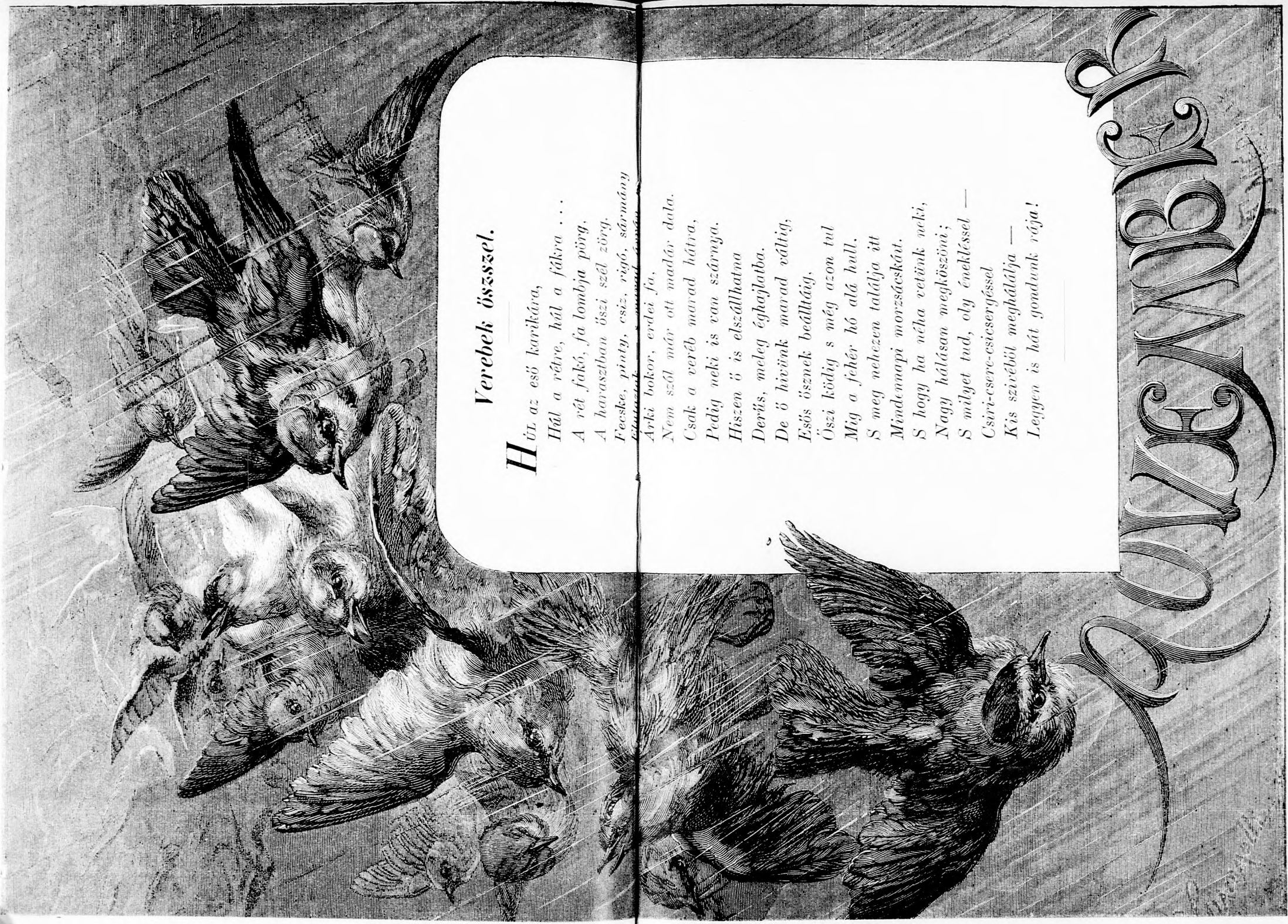
Csillagos csikócskád.

VONALAS REJTVÉNY.

Egy földművelőnek ilyen alakú földje volt, melyet még halála előtt 4 fia közt osztott el; de úgy, hogy mindegyiknek egyforma alakú föld jutott.

Hogy osztotta el tehát?

Verebek ősszel.

Hűl az eső karikára,
Hál a rétre, hál a fákra ...
A rét fakó, fá lombja pörg,
A havaszbau őszi szél zörg.
Fecske, pinty, csz, rigó, sármány
estelest, messze távol,
Arki bokor, erdei fa,
Nem szől már ott madár dala.
Csak a veréb marad hátra,
Pedig neki is van szárnya.
Hiszen ő is elszállhatna
Derűs, meleg éghajlatba.
De ő hívünk marad váltig,
Esős őszenek beálltáig,
Ősz ködíg s még azon túl
Míg a fehér hó alá hull,
S meg nehezen találja itt
Mindenmapi morzsácskát.
S hogy ha néha vetünk neki,
Nagy hálásan megköszöní;
S milyet tud, oly énekléssel —
Csir-csere-csicsergéssel
Kis szivéből meghálálja —
Legyen is hát gondunk rája!

VEREBEK

A BÁBU-HERCZEGNŐ LEVELEI.

— Mese. —

I.

Mióta elváltunk s én otthagytam a bábugyáros unalmas nagy raktárát, azóta nagyon, de nagyon boldog lettem. Egész életem csupa vigság és multság. Valóban el sem tudom képzelni, mit irigyelhetnék a legislegboldogabb bábutól is.

Naponként háromszor-négyszer öltöztetnek s egyik ruhám szebb a másiknál. A miről csak álmodtam, minden beteljesült. Emlékszel, mikor még ott a kereskedőnél egymás mellett feküdtünk a fiókban, mit mindent össze nem fecsegtünk egymással! Ugyan sok bohóságot beszéltünk, most már tudom. No de nem csoda, mert akkor még nem ismertük a világot.

Különösen te, kis csunyácska, te sok bolondságot mondtál, még most is nevetek, ha eszembe jut. Te nem akartál gazdag lenni, nem kívánoztál fényes életmód után, hanem mindig azon járt az eszed, hogy valami szegény kis leányhoz juss, a ki nagyon szeressen s a kinek örömet s vigasztalást szerezhetsz; leginkább azt kívántad, hogy valami szegény betegnek adjanak, hogy örömében meggyógyuljon, vagy legalább könnyebben viselje fájdalmait. Én nagyon csodáltam ezt a nemes önzetlenségedet, de megvallom, már akkor sem volt egy csöpp kedvem sem efféle; most pedig, mióta itt vagyok a nagyvilágban, ugyancsak nevetek rajta. Tudod, én már akkor is egészen másféle dolgokat kívántam: azt ohajtottam, hogy fényes palotába jussak, drága ruháim

legyenek és bálokban, multságokban legyen részem. minőkről az a bolondos Paprika Jancsi beszélt, a ki ott feküdt mellettünk. Nagyon multságos ficzkó volt az a Paprika Jancsi, sokat megnevettetett és hozzá szép dolgokat tudott elbeszélni is, mert ő már járt a világban és kijavítva mint uj szerepelt ott köztünk. Mindig elbusultam egy kicsit, mikor ő azokról a fényes palotákról, nagy multságokról beszélt, melyekben egyik kis gazdájával megfordult. Nem mertem remélni, hogy én is eljuthassak oda, pedig titkon az volt a kívánságom.

Persze, akkor még nem tudtam, milyen szép vagyok s hogy a bábuk közt nem egyhamar akad párom. Hanem egy napon aztán egy uri hölgy, egy igazi nagyuri hölgy jött a boltba, jól megnézett engem és kérdezte a kereskedőtől: mennyiért ad el.

Ugy látszik, nagyon drága voltam, de a kereskedő megmagyarázta, hogy a szemem, orczám, hajam, mind olyan finom és szép, mintha csak valóságos élő kis herczekisasszony volnék. Ugy-e te szegény kis csunya barátnóm, ezt nem hitted volna? Megvallom, addig magam sem tudtam; azt igenis hittem, hogy szép vagyok, de hogy oly híres ritkaság legyek, nem mertem volna elhinni magamról.

Elég az hozzá, megtetszettem a nagyuri hölgynek, megvásárolt és akkor, emlékszel? — akkor elváltunk egymástól. Te ott maradtál a boltban, engemet pedig elvittek.

Mindjárt a boltajtónál nagyon megörültem, mert láttam, hogy a bolt előtt fényes hintó vár reánk, a hintó mellett

hogy a kis leány le is nyeli... azután tünekezni kezdett halványsága, arca kissé pirosodni kezdett, aztán nagyot lélegzett és végre fölnyitotta szemeit, bágyadt, téveteg tekintettel pillantva körül.

Szép, fényes szoba volt az, melyet a kis koldusleány látott. A falakon aranyos

tükrök és képek függtek, mindenféle drága butorok álltak, a lámpás jól megvilágította a szobát, a kandalló tüze pedig barátságosan pattogott. És a földön ott térdelt a kis beteg mellett a jó Lilike, kezében a csészével, melegítő, éltető italt nyújtva az ájult gyermeknek. A kedves

... EGY KIS LEÁNY FEKÜDT OTT. (Lásd a 292. lapon.)

Lilike, mikor látta, hogy nem hiába fárad, egészen kipirult az örömtől és gyönyörködve, jóságos mosolylyal nézett véden-
czére.

— No's, jobban vagy már, ugy-e?
Igyál csak még egy kis teát, ez fölmelegit.

A koldusleányka ámulva nézett meg-
mentőjére s halkán mondá:

— Már az égben vagyok, ugy-e?...
te meg jó angyalka vagy.

— Dehogyan vagyok angyal... én
Lilike vagyok, épen olyan kis leány mint te.

A koldusleányka fölemelte kezét és megtapogatta Lilikét.

— Csakugyan... nincs szárnya... de mégis, ilyen jó csak angyal lehet... és ilyen szép hely csak az égben van...

— Ugyan mit beszélsz! Én Torjai Lilike vagyok, ez pedig a mi ebédlőnk.

Erre az ébredező leányka elsomorodott és nagy könyecsepp tolult a szemébe, aztán sohajtva mondá:

— Ah, azt hittem, már az égben vagyok... már tul vagyok mindenem. meghaltam! Olyan jó lett volna!

— No persze, még mit nem beszél-nél! kiáltott fel Lilike szinte megijedve. Hiszen már nincs semmi bajod, jó helyen vagy. Megállj csak, hozok neked valamit, az bizonyosan jó lesz.

Volt az asztalon meleg tej is a teához, abból merített egy csészébe, megezcukrozta, kalácsot mártogatott bele és ugyetette a leánykát, mint valami kis babát.

— Ugy-e jó? Megezcukroztam ám! Csak egyél, van még több is.

A szegény leány nem felelt semmit, csak evett mohón. Ha nem mondta is, könnyü volt kitalálni, hogy ezen a napon aligha evett valamit.

— No, most már ez megvolt, szólt Lilike. Mit gondolsz, lábra tudnál-e állani, hogy ide ülhess ebbe a pompás karos-székre, a kályha mellé? Most már fölmelegedtél. Azt hiszem, nem fog megártani, ha közelebb mégy a tüzhöz.

A leányka megpróbálta, Lilike segítette és szerencsésen eljutottak a karos-székekhez, melyben a kis idegen hátradólt, aztán gyönyörködve nézte a pattogó, lobogó tüzet. Mikor felállt volt, Lilike

látta, hogy körülbelől tíz éves lehet, nagyon vézna, gyöngé és szegényesen van öltözve, csakhogy e mellett épen nem rongyos, piszkos. Ruhácskája kopottas, de minden a legjobb rendben rajta, még szinte egy kicsit csinos is. És épen mert ezt látta Lilike, még inkább vonzódott hozzá. Mikor tehát ott ült a székre, így szólt hozzá ismét:

— De hát mért feküdtél oda a kapuba? Hiszen ott megfagyhattál volna!

A kis leány még mintegy félálomban beszélve felelé:

— Nem tudom... azt hiszem eles-tem... nem bírtam tovább menni... nagyon hideg volt, el akartam bujni a szél elől, aztán egyszerre nem tudtam többé semmit... Oh, csak nem tettem valami rosszat, hogy oda húzódtam a kapuba?

— Dehogy tettél rosszat! Sőt ha már ilyen helyen kellett meghuzódnod, jó hogy oda bujtál, mert különben én nem láttalak volna meg... pedig ha sokáig maradsz kint, bizony még bajod eshetett volna. Nézd, én csak egy pár perczig voltam kint, és egészen nedves a cipőm; most is érzem, hogy megfázott a lábam. Jaj, ha mamácska látná, bizonyosan megijedne. De nekem nem lesz semmi bajom. Hanem most már mondd, mi a neved?

— Iluska.

— Igazán? Iluska? Épen ez a neve van annak a kis leánynak, akivel a tündérnek van dolga. Épen most olvastam.

Iluska komolyan nézett Lilikére és fejét rázta.

— Tündérek nincsenek, mondá aztán.

egyik sem hercegnő. Képzelheted, milyen boldog vagyok s mennyire nevetem őket.

De épen jön Emmike, hogy felöltöztessen, mert ma este nagy bál lesz nálunk. Ugy-e, te meg se mernél jelenni olyan fényes társaságban? Persze, jobb is, ha nem is kívánczol ide, mert itt csak a magamforma ragyogó szépségnek van helye.

Isten veled, szegény csunyácska. Ha talán sokáig nem írnék ezután, ne vedd rossz néven. Nem érek rá, örökké mulatunk, alig telik idő alváásra. De ez az igazi boldog élet, ez tetszik nekem.

II.

Ugy-e sokáig nem irtam? Van vagy hat hete. Bizonyosan azt hitted, azért nem irtam, mert olyan boldog vagyok, hogy többé eszembe sem jut másokra gondolni. Igaz, úgy volt egy ideig... de most... oh, most már nem úgy van.

Képzelted-é, hogy én még panaszkodni is fogok neked? Minap, ugy-e, mennyire dicsekedtem! Az mind igaz is volt és én büszke és boldog voltam... de most már aggódom, és ha aggodalmam teljesül, akkor én leszek a legszerencsétlenebb bábu a földön.

Ki hitte volna, hogy ez megtörténhetik? Én annyira szerettem Emmikét, ő is annyira szeretett engemet, hogy még gondolni sem tudtam volna valami változásra. Pedig ma már nem úgy van, mint pár héttel ezelőtt volt. Emmike feltűnően meghidegedett irántam, pedig én most is csak úgy elmulatatom, mint azelőtt. Meg nem foghatom, mi lelte.

Eleinte csak az történt, hogy néha

félnapig sem jött felém. Aztán megtörtént, hogy elfelejtett magával vinni a sétakocsizásra és mikor hazatért, még csak nem is sajnálkozott, bocsánatot sem kért. Tegnap pedig... oh, tegnap valami borzasztó dolog történt!... Alig tudom elmondani.

Emmike reggel hozzám jött és kezébe vett, de csak úgy immel-ámmal játszott velem; azt hittem, rossz kedve van, majd máskor vidámabb lesz. De egyszerre csak lecsapott az asztalra, hogy szinte koppant a fejem. Aztán így szólt a komornához:

— Netti, holnapután lesz a születésem napja. Egy gyönyörű bábút láttam tegnap a boltban... sugja meg a mamának, hogy azt vegye meg nekem.

— Hogyan, hát már nincs megelégedve a bábujával?

Emmike rám nézett, aztán megvetőleg bigyesztette az ajkát.

— Nem, már nem tetszik, már kopni kezd.

— Persze, mikor annyit hurczolta mindenfelé magával.

A kegyetlen Emmi nevetett.

— Az igaz, sokat játszottam vele. De már meguntam. Aztán láttam másformát, most arra van kedvem.

— De hát ezzel mit csinál? Még ez is elég csinos.

— Bánom is én, akármilyen történi vele! Nem szoktam ócska játékszereimmel törődni, tudja. Ha akarja, magának adom.

— Oh, ugyan mit csinálnék én vele?

— Hát adja valakinek, vagy tegyen vele, a mit akar.

És a szivtelen Emmike ott hagyott, felém sem nézett többé. Most halálos aggo-

dalomban élek, megteszi-e csakugyan, a mit mondott, vagy talán csak szeszély volt és majd visszatér hozzám.

Oh, bár közelemben volnál, te kedves, jó barátnóm, te megvigasztalnál. Rettegve várom, mi fog történni, végéhez közeledik-e boldog életem?

III.

Megtörtént, végem van!

Tudod-e, honnan írom ezt? Egy sötét kis zugból, mely a kapu mellett van és a kapus szobája. Nem is szoba, inkább pincze, vagy börtön, hová még a nap sem süt be soha.

Tegnap még fönt voltam a ragyogó termekben, selyemágyban pihentem, kis hercegnő voltam, — ma sötét zug a lakásom, rongyokba vagyok öltözve, vége minden uraságnak, a kapus beteg, pupos kis leányának a bábuja vagyok. Oh, borzasztó, borzasztó!

Emmike megtette, a mivel fenyegetett. Megkapta az új bábút és engemet kidobott, a komorna pedig lehozott ide Mariskának, a kapus leányának. Dühöngtem, szerettem volna világgá szökni, vagy legalább is kikaparni a szemét annak a háládatlan, szívtelen Emmikének. Most már keservesen tapasztalom, hogy soha sem szeretett igazán!

Mostani urnóm, a kis Mariska, az talán inkább szeret, mert egészen boldognak látszik, mikor kezébe vesz. De őt meg én nem szeretem, nem is fogom szeretni soha. Hogy is szeretném, mikor ő nem adhat nekem semmit, a mit kívánok, a mihez szokva voltam. Legjobban szeretném, ha elbujhatnék, hogy senki ne lásson,

de Mariska nemhogy eldugna, hanem még büszkén mutogat és keserű megalázásoknak tesz ki.

Ma^a délelőtt is a kapu előtt sétált velem, mikor két uri kisasszony jött a palotába. Rájok ismertem, Emmike barátnői voltak; látogatóba jöttek. Megláttak engem s kaczagva kiáltották:

— Ni, hisz ez a kis hercegnő! Emmike hát tuladott már rajta.

— Nem csodálom, már kopni kezdett. Kapott Emmike szép új bábút.

S ezzel nevetve mentek föl a lépcsőn. Mariska pedig magához szoritott és vigan mondá:

— Oh, nekem még nagyon jó.

Hallod? Rólam, a ki azt hittem, hogy csak hercegi termekben van helyem, rólam ilyen félkoldus leányka mondja nagylelküleg, hogy neki még jó vagyok. Érzem, nem fogom sokáig túlélni ezt a szégyent és megaláztatást; érzem, hogy már többé nem lehetek boldog.

— Mennyivel boldogabb vagy te, kedves barátnóm! Mariska egy ismerőse beszélt a maga bábujáról, melyet úgy szeret, hogy még álmában is karjai közt tartja. Elmondta, milyen a bábu és ráismertem, hogy te vagy. Tehát teljesült a vágyad, olyan kis leányhoz jutottál, a ki igazán szeret és megbecsül. Tudom, nem is ér téged soha olyan szomorúság, mint engemet.

Most már én is belátom, hogy hamis uton kerestem a boldogságot, korán örültem szépségemnek, fényes helyzetemnek. Szépség, gazdagság elmulik s a ki csupán erre alapítja boldogságát, azt hamar elérheti a boldogtalanság. Mig a ki szeretet-

ben, elégedettségben találja boldogságát, annak nem árthat a sors változandósága, mindig lesz öröme, míg együtt lesz azzal, akit szeret és aki szereti.

Én is ezt választanám, de már késő. Fejemen, nyakamon hasadás támad, nagy beteg vagyok. Ha nem kapsz több hirt felőlem, tudhatod, hogy kimultam. szét-hulltam s boldogtalanul végeztem életemet, mert hiu pompában kerestem a megelégedést.

SZELID ÓRIÁSOK.

(Képpel a 300. lapon.)

AMI a négylábu állatok közt az elefánt, a madarak közt az a strucz. Nincs nála nagyobb madár és olyan erős, hogy felnőtt embert is elbir a hátán. Meg is teszik néhol az állatkertekben, hogy mulatságból gyermekeket nyargaltatnak a strucz hátán s a jámbor óriás madár készséggel engedelmeskedik. Elröpülni még ha akarna sem tudna, mert szárnya olyan törpe, hogy röptülni alkalmatlan; de lába annál hatalmasabb és ha szaladásnak ered, jó ló legyen, mely utóléri.

Régebben nagy fáradsággal vadásztak Afrikában struczmadarakra, mert a strucz tolla nagyon szép, mindenféle díszítésre használják és drágán fizetik. Most azonban már nem szükséges a fáradságos vadászat, mert az afrikai telepítvényesek ép úgy tenyésztik a struczot, mint mi a tyukot vagy libát. A vadon felnőtt strucz is megszelidül lassanként, de a telepítvényesek struczfalkái mind olyanok, hogy már szeliden nőnek is föl.

Afrikának déli részén még kevés a lakosság, sok föld hever miveletlenül. A kik oda költöznek, nagy területeket vásárolhatnak, de nem igen győzik fölszántani és bevetni, inkább csak legelőnek hagyják. Föld tehát van bőven és egyéb nem is

kell a struczkeret berendezéséhez. Egész nagy határ földet bekerítenek és oda bekezesztik a struczokat. Ezek szabadon nyargalásznak, keresik táplálékukat, épen mintha vadon élnének, nem is igen tudják, hogy fogva vannak. A homokba rakják tojásaikat, aztán fölnevelik kicsinyeiket. De már erre a gazda is gondot visel és mindig vitet eleséget a kicsinyeknek; ekkép a kis struczmadarak már kicsi korukban hozzá szoknak az emberhez és nemcsak nem futnak előle, hanem mihelyt megpillantják, messziről örvendezve szaladnak eléje, remélve, hogy valami csemegét kapnak. Így nőnek fel és szelidek maradnak nagy korukban is, úgy hogy még gyermekek is csak oly bátran járhatnak a struczkeretben, mint nálunk a baromfiudvaron.

Az olyan gazdának, akinek sok a struczmadara, busás jövedelme is van. Minden esztendőben megkoppasztják a felnőtt struczokat, a mi úgy történik, hogy behajtják őket egy szük udvarra, mely léczekkel egészen apróra van osztva. A mint a strucz a kis léczudvarba beszorult, nem tud könnyen mozdulni, lefogják, kitépik szárnyából a szép tollakat, aztán megint szabadon bocsátják. A szegény strucz persze ezt nem találja mulatságosnak, kapálózik, harap is, ha bír, aztán egy-két napig haragos; de aztán lassacskán elfelejti és megint vigan nyargalász tágas kertjében. Egy-egy felnőtt struczról száz, sőt másfél száz forint értékű tollat szednek, mert a legszebb, legnagyobb tollak darabjáért a kereskedők harmincz-negyven forintot is fizetnek.

A RÓKA ÉS A FARKAS.

— Állatnese. —

KSÍPÓS szél sivitott végig az erdön, zörgetve a lombtalan, száraz ágakat. A tél már itt volt s róka koma kedvetlenül nézegetett ki verme nyílásán. Épen arra ment a farkas.

— Hová, háová, farkas koma, kéri a róka.

— Valami harapni valót keresek, mert olyan éhes vagyok, hogy már a követ is megrágom. Egész nap járok-kelek és nem találok semmit. Borzasztó ez a téli idő, minden elbuvik!

— Bizony szomorú napok várnak most reánk, felelé sóhajtvá a róka. Magam is megkezdtem már a nagy bőjtöt, szinte szédülök az éhségtől. Ezek az irigy majorosok úgy elzárják a tyukketreczet, hogy lehetetlen hozzá férni, nem is emlékszem, mikor ettem egy kis csibehust. És most még rosszabbra fordul a sorsunk, ha hó lesz; akkor a lábunk nyoma is meglátszik, azok a kegyetlen vadászok utánunk jönnek egészen buvóhelyünkig, kilesik, merre járunk, törbe ejtenek.

— Valóban keserves; de én nem bánom, akármilyen veszedelem fenyegetsen is, megyek zsákmányt keresni.

— Megállj no, hát én is próbálok szerencsét. Együtt talán jobban boldogulunk. Megindultak és kiérvén az erdőből, egy major felé közeledtek.

— Hogyan füstöl a kémény! Talán épen pulykát vagy kappant sütnék! sóhajta a róka.

Egyszerre örömmel szólt a farkas:

— Nézd csak, nézd csak! Amott látok valamit, egészen olyan, mintha egy kis házi nyul volna... és nem mozdul, meg van ölve.

— Az ám, csakugyan az.

Oda siettek, de a róka hirtelen gyanakodva állt meg.

— Ne menj közelebb, farkas koma, nekem nem tetszik ez a dolog.

— No persze! Már mért ne mennék? Nagyon jó falat lesz ez.

— Meghiszem azt. De azt hiszed, van nekünk afféle jó barátunk, a ki így készen az utunkba teszi a jó falatot? Ez gyanus.

— Eh mit, majd én okoskodom, mikor olyan éhes vagyok. Azt eszem, a mit kapok.

— Igen ám, de nem látod a nyul mellett azokat a vasakat? Efféle nem nő ki a földből, ez nem tetszik nekem. Inkább türöm még az éhséget s keresek másféle eleséget.

— Annál jobb, ugy egészen az enyém lesz.

És a farkas odarohant a nyulacska-hoz; de alig fogta a szájába, a csapóvas összecsapódott s megfogta a farkast, úgy hogy ez mozdulni sem tudott. Dühösen ordított, a zajra előjött a majoros és agyonütötte a farkast. A róka ezt már messziről, az erdő széléről nézte s odább kullogva így szólt magában:

— Szerencsésen elkerültem a bajt, de nem is fogom felejteni. A ki mohóságában nem hallgat észére, keservesen meglakolhat.

A „KIS LAP“ XXVII. köt. 17-ik számában közölt képes szövegrévny megfejtése:

„Keresztapa.“

Helyesen fejtették meg: Kövér Gusztáv, Beck Margit és Nellike, Koller Miczike és Puffika (?), Winkle Nándor, Krausz Aranka, Szokolovits Iván, Pillich Feri, Marossy Kálmán, Gertyánffy Andor, Várnai Iлона, Vasánits Kornélia, Karácsony Mariska, Schwartz Berta és Józsi, Dezsán Péterke, Hátsek Nándor, Bergl Mariska és Kornélia, Weiss Jenő, Pázmándy Olga és Mimi, Szabó Gizi, Szentés Margit és Lajos, Berger Heléna, Krüszelyi Erzsike, Marok Sarolta, Lampl Czila és Sándor, Köves Emmi, Borbély György, Auer Róbert, Rónay Zoltán, Opitz Mariska, Haasz Jenő, Fischer Vilma, Ányos Elvira, Kolbe Nándor és Oszkár, Dezső Lajos és Géza, Kohn Riza, Kauzsay Tibor és Ödön, Laszkáry Iлона, Schön Ede és Róbert, Vincze Jenő és Aurél, Schlesinger testvérek, Stettner Gusztáv és Ödön, Opitz Janka, Kalavszki Mari, Nagy Ida, Szelezky Margit és Iván, Dénes Ödön, Adler Miksa és Artur, Fischer Sándor és Hirn József, Dobos Pista, Misner Margit, Becher Regina, Schweitzer Anna, Kleeborg Ödön és Zoltán, Réthy Oszkár, Lukács Ernő, Frommer Irma és Hugó, Viczián Zoltán, Rotschnek Olga, Merza nővérek, Beck Ernő, Roth Mariska és Helena, Frank Béla, Odescalchi Jolán, Ajdua és Zoárd, Jerikoglu Irén, Tersánszky Szidike, Maderspach Janka és Julka.